

κι' ἡ προσδοκία λαχτάρησε
στὸν ὕπνο τὸ βαθύ της
στὴ λήθη ἀλυσσοδέθηκε
κάθε κρουφὴ μου τύψη
κι' ἡ ἐλπίδα ἀνέβη ὠραία σὰν φῶς
χρυσή στὸ θεῖο θρόνι της

Τὴν ὥρα αὐτή... ἕνα τίποτε
κι' ὅμως σὰν θεῖο σημάδι
ἀχιδοβόλησε ἡ χαρὰ
μὲς στὴ φτωχὴ ψυχὴ μου
σὰν ποιὰ προή, ποιὸς στοχασμὸς
σὰν ποιὸ ἀπὸ κάπου χίδι
θυμῆθηκε τὴ θλιβεροὴ
ποῦ ξέχασε ὑπαρξή μου ;

ΒΟΛΟΣ

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

ΔΙΛΗΜΜΑ

Τὰ γύρω μας νὰ τὰ κοιτάζω διαρκῶς δὲν τὸ μπορῶ,
ποῦ νὰ προφτάσω ;

Μ' ἀπασχολοῦν τόσο πολὺ τὰ ὅσα νοιώθω ἐγώ,
τὰ ὅσα ἢ δική μου σκέψη χοιρίζει.

Κι' ὅμως ἀκούω ποῦναι ἀνώτερα τὰ γύρω ἀπείρως.

Καὶ βασανίζομαι στὸ δίλημμα τὸ φοβερό —
ποιὰ θὰ θυσιαστοῦν ;

Τὰ ἔξω ποῦναι δυνατὰ μ' ἀδιάφορα,
γιὰ τὰ δικά μου ποῦναι
πολὺ λιγώτερο σημαντικὰ
μὰ εἶναι τόσο πολὺ δικά μου.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ